

НА РИБОЛОВ С ДЕЦА

Купих си нова лодка – пластмасова, лекичка. Седемгодишният ми син иска да половим риба с нея. Идвал е няколко пъти с мен за риба, но в тясната гумена лодчица не можеше да стои дълго. Тук е друго – широко, удобно... Уловените попчета пускаме в пластмасова касетка, пълна наполовина с морска вода – хем да са живи, хем да е чисто. Комфорт!

Улавям няколко попчета и ги пускам да плуват в касетката пред нас. По едно време хващам едно съвсем мъничко попченце – да се чудиш как е успяло да налапа въдицата! Синът ми иска да го види, аз му го показвам и го хвърлям обратно във водата, като викам след него: „Хайде, бягай да извикаш майка си и татко си!” След малко хващам едно по-едро попче и го пускам в касетката. Синчето ми се вторачва в него и ме пита: „Татко, това майка му ли е?” Не знам, отвърщам, може и да е. „Сигурно е майка му – виж колко си приличат – и то беше такова кафевичко отгоре.” Абе, майка му или татко му, в тигана са еднакви, отвърщам.

Синът ми е пуснал въдицата на дъното и гледа съсредоточено в касетката с риба. По едно време тихо проговаря: „Татко, ами представи си, че това наистина е майка му и то довечера, като се върне вкъщи и я потърси, а нея я няма...” Голяма работа, отвърщам. „Как така? Ами ако аз се върна вкъщи и мама я няма, на мене хубаво ли ще ми бъде?” Гласчето му потреперва. Е, добре, казвам великодушно, хващам въпросната рибка и я хвърлям във водата. Синът ми е щастлив. Уж лови риба, но е доста разсеян, защото продължава да гледа в касетката с плуващите насам-натам рибки. „Татко – продумва пак по едно време, – като гледам тази голямата рибка там, и тя много прилича на него. Да не е татко му?” Ти какво, и нея ли искаш да пуснем? „И нея...” – поглежда ме с надежда той. Хващам я и я пуцам. Той е доволен и продължава да лови. „Татко, като гледам онези там двете рибки, не се ли кака му и леля му?” Хващам касетката и изливам съдържанието ѝ в морето. Най-накрая е доволен. Това е то – да идеш с деца за риба!...

Милчо Касъров